

KINH ĐẠI THỪA TÙY CHUYỂN TUYÊN
THUYẾT CHƯ PHÁP
QUYỂN HẠ

Bấy giờ, Thiên tử Liên Hoa Du Hý cùng mười ngàn Thiên tử khác, đem các loại hoa nổi tiếng thơm tốt nhất như: Hoa Ưu-đàm-bát-la, hoa sen xanh, hoa sen trắng, hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha mạn-thù-sa đến cúng dường Đức Thế Tôn và Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi; rồi phát tâm cung kính, dùng mọi lời lẽ vui mừng mà ca ngợi Đức Thế Tôn cùng Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi; là bậc không ưa sự vui thú ở đời, đã vượt ra khỏi ba cõi, tâm không phiền não, cũng không hề có ác, lời nói chân thật sâu xa, cõi pháp giới an lành, sự chân thật an lành, sự mẫu nhiệm an lành, vô số những việc cao tốt, tất cả đều an lành bậc nhất. Thiên tử ca ngợi Đức Thế Tôn cùng Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi xong, Phật mới bảo Thiên tử Long Hoa Du Hý:

–Trong hàng Thiên tử, ông là bậc nhất; đối với bản thân, tâm ông không có sự phân biệt trong ngoài, đạt được pháp cao tốt bậc nhất. Ở trong chúng, ông là cao cả bậc nhất, rất tốt bậc nhất, rất toàn diện bậc nhất; ở giữa đại chúng tâm luôn chân thật, ông có khả năng cúng dường cao cả nên đạt được là bậc nhất.

Phật tiếp:

–Này Thiên tử! Ông không có tham, sân, si, không sinh phiền não; nếu là như vậy, ông không thể nào, như những kẻ phàm phu ngu si. Nếu Thiên tử nào không chịu học, lại tranh đua, làm mất nẻo Bồ-đề, nếu ưa thích tất cả pháp Bồ-đề tát-đỏa, pháp của Phật, ưa tu hạnh mười Địa; như vậy, này Thiên tử! Căn lành khi xưa gieo trồng, cung kính, cúng dường chư Phật, Bồ-tát, xa lìa các ác, tâm hồn bừng sáng, chăm học Phật pháp, ở yên trong hạnh đẹp của mười Địa, hiện ra ánh quang minh, ưa thích học giáo pháp Phật một cách mạnh mẽ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu không được như vậy, ưa thích pháp Phật mà lại vướng nhiều nơi sự tranh đua, không sinh tâm cúng dường, trí tuệ sẽ bị giảm mỏng.

Như vậy, này Thiên tử! Tâm cống cao, ngã mạn, không ưa thích tất cả pháp, không gần gũi bạn lành. Thiên tử này, hiềm khích với chúng, không hòa hợp với Bồ-đề, không có lòng cung kính, xem thường Tam bảo, không học giáo pháp, chẳng khác nào kẻ phàm phu ngu si. Còn nếu như, cung kính đạo tràng Bồ-đề sâu xa, cầu đầy đủ tất cả trí, đạt được hạnh Thiên tử, ở yên nơi chúng tốt, thì các Thiên tử ấy, sẽ không trụ nơi tham, không trụ nơi sân, không trụ nơi si, không tham luyện của cải, không hành tà kiến, cung kính hỷ han Thế Tôn cùng Văn-thù-sư-lợi, lễ bái cúng dường, thấy đều xa lìa tham, sân, si; Đức Thế Tôn như nghĩa mà nói, Thiên tử ưa thích như nghĩa mà trụ.

Khi ấy, Đức Thế Tôn ca ngợi Văn-thù-sư-lợi là người ở yên nơi Đại thừa, không hành tà hạnh, cũng không tà kiến. Khi nghe Phật nói vậy, các Thiên tử, bèn tới chỗ ngài Văn-thù-sư-lợi, ca ngợi, cúng dường, học tất cả pháp, đầy đủ không phân biệt, không có hạnh tà vậy.

Lúc bấy giờ, nghe Phật trình bày, về sự ở yên nơi pháp Nhân vô sinh; một ngàn Thiên tử đều một lòng hạnh Văn-thù, đạt được pháp mâu cao tột, đối với Kim cang cú, Bí mật cú, Quyết cú, hiểu rõ sắc vốn là không, thể tánh không, tà vạy không, không có sự tranh đua; đạt được pháp giải thoát của Bồ-đề rồi, liền cung kính, cúng dường tu tập thiền định, theo pháp đọc tụng, diễn nói, biên chép; cứ như vậy mà huân đúc sự tu tập năm pháp, mọi người đều vui mừng ba nghiệp trong sạch, đối với tất cả pháp, tất cả Phật pháp, tuyên thuyết đầy đủ, đạt được hạnh an vui.

Khi đó, Phật bèn bảo Thiên tử Liên Hoa Du Hý:

–Như vậy, đối với thanh sắc, những Bồ-tát vô trí đời này và đời sau, không ưa Phật pháp, tham luyện ngoại thanh, ngoại sắc, không biết sợ, không biết hãi, đắm nhiễm và mê hoặc với tất cả âm thanh thì hoàn toàn không có phước đức.

Nghe Đức Thế Tôn nói như vậy, qua lại giữa không trung, Thiên tử Liên Hoa Du Hý đã biến hóa các loại âm thanh thật tốt đẹp để ca ngợi và do căn lành và bởi phước nghiệp tạo ra ở đời trước,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nên liền đạt được Bồ-đề Phật, sinh chủng tánh tối thượng, hình dáng đầy đủ, phước nghiệp tròn đầy, tỏ ngộ đầy đủ tất cả màu sắc âm thanh. Đức Thế Tôn bèn thọ ký:

–Nay người đang là Thiên tử, các Đại Bồ-tát chân thật trong hàng hà sa kiếp phải tôn trọng như là Pháp sư, phải cung kính cúng dường những thứ: Quần áo, đồ nằm, ăn uống, thuốc men, làm cho an lạc tất cả. Như vậy, trọn ngày đêm nên cúng dường đầy đủ, với tất cả mọi hương hoa tốt đẹp nhất không ngừng nghỉ, ở yên trong giáo pháp, nhất định cầu được phước báo tốt đẹp nhất, không còn lo sợ tức giận. Như thế, này Thiên tử! Tỏ ngộ được sắc thanh sẽ mau đạt đến chỗ mong muốn; đó là tất cả an vui của Bồ-tát trong Khấc-già-sa kiếp.

Trong Khấc-già-sa kiếp, Thiên tử ấy, không sinh tâm phiến não, không còn sự khinh mạn, lời lẽ thuyết pháp, trọn vẹn chân thật. Như vậy, Thiên tử ấy sinh tâm quyết định, nghe pháp âm của Phật, tỏ ngộ âm thanh màu sắc, không còn phiến não, cũng không còn sự chê bai, vui mừng ca ngợi, đạt được tất cả sự an vui cao tốt.

Phật tiếp:

–Này Thiên tử! Ngày nay có nhiều người không cầu Phật pháp, lại tham luyến đời sống vật chất, không còn sự sợ hãi, chẳng giống như người đời, Ta-la vương, căn lành thành thực. Khi Đức Thế Tôn nói như vậy, nghe được pháp âm như thế, Thiên tử Liên Hoa Du Hý, liền hiểu rõ thể tánh của màu sắc, thâm nhập vào trí tuệ của Phật. Nếu chúng sinh nào, không học Phật pháp, không tu thiền định, không ưa, không hỏi tất cả pháp, thì chẳng phải hạnh Bồ-tát, thường khởi tư tưởng ác, không học chánh trí, nghe tiếng người nữ thì ưa thích, dính mắc vào không sợ nghiệp tội.

Đức Thế Tôn nói xong, Thiên tử Liên Hoa Du Hý nói:

–Này các Thiên tử Bồ-tát! Thân tâm tán loạn, không theo lời dạy của Thế Tôn; ba nghiệp không tốt lành, chê bai sự nghe pháp; trụ nơi âm thanh tham, trụ nơi âm thanh sân, trụ nơi âm thanh si; không gần gũi bạn lành, không chịu học Phật pháp, mê đắm người nữ, không biết nhàm chán, không học âm thanh vui vẻ, ưa thích âm thanh sướng khoái, thích nghe âm thanh người ác, không học âm thanh người tốt, không học âm thanh biên chép, không học âm thanh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật, tham đắm nữ sắc, thường giống như kẻ say; không học âm thanh an vui; không học âm thanh xuất gia; yêu thích âm thanh không trí tuệ Phật, thích nghe âm thanh ngoại đạo; tham luyện âm thanh người nữ; không học âm thanh về pháp bố thí của Phật; không học âm thanh về pháp giữ giới của Phật; không học âm thanh về pháp nhẫn nhục của Phật; không học âm thanh về pháp tinh tấn của Phật; không học âm thanh về pháp thiền định của Phật; không học âm thanh về pháp trí tuệ của Phật; tham luyện âm thanh người nữ, xa tìm sự buông thả, gần tìm bạn ác, không học âm thanh người lành, tham luyện âm thanh thế gian, ngày đêm không buông bỏ, không đạt được Niết-bàn, tham luyện đắm chìm vào người nữ, không học Phật pháp, không đạt được giải thoát, tìm đến nơi xóm làng tụ lạc, mê đắm ở đó, thường cùng vui cười với người nữ, không gần gũi với người tốt, không thực hành hạnh Đại thừa, không thực hành hạnh Tỳ-kheo, không thực hành hạnh chân chánh của tại gia mà chỉ hành tà đạo, chỉ đi theo con đường của người nữ, nghe âm thanh người nữ, tâm sinh vui mừng; nghe âm thanh Phật, không sinh tâm kính ngưỡng, không tu phạm hạnh, lại ở yên nơi phiền não, quấy rối mọi người, tu hạnh ngoại đạo, không có quả báo của phước, không học hạnh giữ giới, đắm trong hạnh phá giới, thể tánh thấp kém, lại tham mê thể tánh thấp kém ấy, không kết thân với bạn lành, không chịu học Phật pháp, chìm đắm trong tham dục, không chịu học Phật pháp, ngu muội, không biết, không nhận lời răn dạy, tâm tư bị bít lấp, không thể cảm nhận, hiểu rõ, không học hạnh của chư Phật, không học hạnh của Bồ-tát, không học hạnh của Thanh văn; không học, không hỏi pháp của chư Phật, Bồ-tát; nghiệp chướng sâu nặng không xa lìa mà đi tạo nghiệp ác, tham mê nữ sắc, tâm tiêu tụy vì mê tạo các phiền não, không tin Bồ-đề chân thật, lần lượt xa lìa, bị mọi người hiềm ghét. Người như vậy, tham mê đắm chìm nơi nữ sắc, sẽ không được sự an vui cũng không được sự yên lặng, không được lễ bái, cũng không được cung kính, tự mình không hiểu biết, cũng không đạt được Bồ-đề. Nếu Bồ-tát Thiên tử nào, siêng tu mười điều lành, chân thật viên mãn, tích chứa căn lành, thì tâm tư được vui vẻ. Bồ-tát Thiên tử này, đi đến chỗ của Bồ-tát học rộng nghe nhiều, để tu tất cả căn lành được trọn vẹn đầy đủ, lìa trừ nghiệp chướng, tâm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

được trong sạch. Khi trừ bỏ nghiệp chướng rồi, thân tâm liền nhẹ nhàng, xa lìa mọi ham muốn, ngày đêm không còn tư tưởng đến người nữ, an ổn ở nơi pháp tánh.

Bấy giờ, Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Bể pháp của chư Phật không có ngần mé, không thể xem xét thấy được sắc tướng tốt đẹp, không thể nghe được âm thanh tốt đẹp, âm thanh vui vẻ tốt đẹp, âm thanh rất là vui vẻ tốt đẹp; một lòng chuyên trụ, tu Phật tánh tốt đẹp, xa lìa sự chướng ngại của các nhiễm, đến bờ giải thoát, an trụ nơi pháp, không trụ Niết-bàn, không trụ nơi xóm làng, không tới, không lui, không có Bồ thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí tuệ, không có phần nộ, không tham, sân, si, tất cả đều bình đẳng. Bạch Thế Tôn! Đó là theo như nghĩa mà nói, về pháp môn chân thật tốt đẹp.

Phật nói:

–Liên Hoa Du Hý là vị Thiên tử đầy đủ trí tuệ lớn, cùng với Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi là hai vị Đại sĩ, khi xưa đã gieo trồng căn lành. Tại các cõi Phật, trong vô lượng vô số a-tăng-kỳ kiếp thời quá khứ, hai vị này đã từng nghe nhận giáo pháp tu hạnh Đại thừa, dứt lìa các nghiệp chướng, tích chứa phước sâu dày, công đức chứa nhóm vô lượng vô biên; nhờ nguyên nhân khi xưa mà đạt được quả báo này đây; ngay trong hội này, thật không có gì sánh được. Như vậy, là Thiên tử Liên Hoa Du Hý đã xa lìa âm thanh sắc, dùng tâm chân thật, đem cúng dường các loại hương hoa, đèn đuốc, châu báu tốt nhất, những đồ ăn, thức uống hảo hạng, không ai bì kịp để gần gũi âm thanh Phật.

Bấy giờ, khi nghe Văn-thù-sư-lợi, diễn nói pháp môn chân thật sâu xa bình đẳng như vậy, Phật mới bảo Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Khi xưa, trong giáo pháp của ta, ông đã thấu rõ sắc tướng cao tột của âm thanh sắc như vậy, tất cả nghiệp chướng thấy đều xa lìa, an ổn ở nơi phước nghiệp vạn đức tròn đủ, chẳng gì bì kịp; thậm chí, những Bồ-tát ở quá khứ, cũng không thể sánh bằng.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Như vậy là con đã thấu rõ, nghiệp chướng của sắc, nghiệp chướng của sân, nghiệp chướng của tất cả ác, thấy đều xa lìa mọi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

quyết định bảo vệ, gần gũi Đức Thế Tôn; nói như vậy là lia tất cả pháp nhiệm, đạt được phước nghiệp trong sạch, tâm không phiền não; đây chính là do vào đời trước, trong vô lượng vô biên a-tăng-kỳ kiếp, con đã phát tâm rộng lớn, tu tạo tròn đầy các phước nghiệp, suy nghĩ đầy đủ các hạnh lành. Đó là khi xưa tu tập, nên ngày nay nhận kết quả, được gặp Đức Sư Tử Cổ Âm Tự Tại Vương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh biến tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Đức Phật này, thọ mạng vô lượng, cả trăm ngàn na-dữu-đa năm. Những chúng sinh trong ba cõi, đều hiểu rõ trọn vẹn. Thế giới tên Đại quang. Trong cõi nước Phật ấy, có rất nhiều các cây báu; dây vàng làm ranh giới đường đi, cây báu mọc thành hàng, gió thổi thổi lay động, cành lá chuyển lay va chạm, phát ra những âm thanh êm dịu. Âm thanh ấy diễn nói gồm các: Âm thanh không, âm thanh không tướng, âm thanh không nguyện, âm thanh không sinh, âm thanh không diệt, âm thanh không sắc, âm thanh không tự tánh. Với những âm thanh ấy chúng sinh trong cõi nước nghe được, thấy đều được giải thoát. Như Lai ấy, có hai mươi bảy câu-chi chúng Thanh văn đều đến nghe pháp; chúng đại Tỳ-kheo này đã dứt sạch các phiền não, vứt bỏ các gánh nặng, đạt được tuệ giải thoát, tâm giải thoát. Có các Tỳ-kheo, tâm không tán loạn, cũng đến nghe pháp, cầu Phật Bồ-đề. Như Lai lại có hai mươi bảy câu-chi chúng, cùng chúng đại Tỳ-kheo cũng đến nghe, nhận gánh vác giáo pháp quý trọng của Như Lai và đạt được tuệ giải thoát, tâm giải thoát. Như vậy, những Bồ-tát ở phương khác, đến nghe pháp, cũng đều đạt được tất cả pháp nhẫn nhục, đạt đầy đủ sự an vui. Như thế, vô số trăm ngàn câu-chi Phật, ở các cõi Phật, trong mười phương đều đến nghe pháp, vô số trăm ngàn na-dữu-đa chúng sinh, nghe A-nan-đa Mục-khư Đà-la-ni Tam-ma-địa, liền đạt được sự vắng lặng an lạc, tâm sinh vui vẻ cùng nhau bàn luận, cho đến đời trước đời này, không cầu gì khác, quyết định an vui ở nơi Đại Bồ-tát.

Lúc đó, tại cõi nước kia, Đức Như Lai đã nói tất cả pháp mẫu nhiệm xong, chánh pháp trụ ở đời được sáu mươi trăm ngàn năm. Khi đó, Đức Như Lai ấy lại vì vị Bồ-tát có các căn vắng lặng, mà nói tất cả pháp Bồ-tát. Mọi người nghe được đều ngợi khen, tâm không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

còn theo ngoại duyên. Vị Bồ-tát này, ở trong kiếp trước, đã tu pháp Bồ-tát, ở nơi đạo hạnh trong sạch, không ưa tất cả pháp của thế gian, các căn không tán loạn, đạt được sự giải thoát sâu xa, thấu rõ được pháp mẫu nhiệm cao tột, chân thật, trình bày sắc tướng rất hơn hở vui mừng, chuyên tâm biên chép, cùng bàn luận với bậc Thiện tri thức; đối với hạng phi nhân, không ưa nói năng, sợ sinh chê bai. Tuy nhiên, với các chúng sinh kia đã đắm sâu trong tất cả pháp của thế tánh tham, đắm sâu trong tất cả pháp của thế tánh sân, đắm sâu trong tất cả pháp của thế tánh si. Bồ-tát này, chỉ ưa thích tất cả pháp của Phật, không ưa thích tất cả pháp của thế gian, ưa thích phương tiện chẳng phải của chúng sinh, chỉ ưa hạnh Bồ-đề, gieo các hạnh lành, không tâm phân biệt, thường thực hành nhẫn nhục, không tham, không sân, không đúng, không sai, an trụ nơi pháp giới sâu dày của Như Lai.

Bấy giờ, lại có một Tỳ-kheo, tên là Thắng Ý, ưa thích Bồ-đề. Khi ấy, Đức Thế Tôn vì Tỳ-kheo này, mà thuyết tất cả pháp mẫu nhiệm, khiến đạt được bốn Thiền định, bốn Vô sắc định, mười hai công đức Đầu-đà và thường thực hành hạnh này. Lúc đó, Phật bảo Tỳ-kheo Thắng Ý:

–Bồ-tát các căn vắng lặng, hãy thấu rõ tất cả hạnh cao tột!

Nghe Phật nói vậy, Tỳ-kheo Thắng Ý bèn chấp tay nghe nhận, xa lìa nơi xa xôi, ở yên nơi vắng lặng, tu tất cả hạnh cao tột. Bấy giờ, Bồ-tát các căn vắng lặng, phát tâm rộng lớn, vô biên: Ôm bát vào vương thành, dẫn dắt mọi người, đến từng nhà mà giáo hóa. Khi vị Bồ-tát này, khát thực đến nhà vị trưởng giả cư sĩ Thiện Hữu, gặp người có trí tuệ tâm sinh vui vẻ, cúng dường khen ngợi, hoặc gặp cư sĩ Thiện Hữu, có lời ác chê bai, vẫn không sinh niệm ác, ít nói, biết đủ, lời nói việc làm chân thật, tâm không giận người, nét mặt hiền hòa. Cư sĩ Thiện Hữu kia ca ngợi, Bồ-tát các căn vắng lặng nói pháp về các sắc. Các Tỳ-kheo Tăng, phần nhiều không hiểu rõ, nhập vào các tà kiến, lánh ở trong phòng hẹp, ở yên nơi sự chướng ngại của tham mạn, ở yên nơi sự chướng ngại của sân mạn, ở yên nơi sự chướng ngại của si mạn, ưa thích sự chướng ngại của tất cả pháp, không chấp nhận những lời nói, những hành vi chân thật. Bồ-tát các căn vắng lặng lại khuyên cư sĩ tại gia Thiện Hữu, là không được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tham phiền não, không được tạo các ác nghiệp. Cư sĩ Thiện Hữu không thể thực hành để đạt được hạnh nhãn nhục, tự tìm đến nơi tham, tự tìm đến nơi có nhiều tham dục, đến cả các phương Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn góc, Trên, Dưới, sinh khởi năm loại chê bai. Thế nào gọi là ưa thích tham, sân, si? Là vì tâm có nhiều phiền não.

Lúc bấy giờ, đang du hành giáo hóa trong vương thành, Bồ-tát các căn vắng lặng, nói với cư sĩ Thiện Hữu:

–Tỳ-kheo Thắng Ý là vị Tăng chân thật, được mọi người ca ngợi, cúng dường, nay không chịu ở nơi vương thành mà lại quay về ở yên nơi vắng vẻ, lại không thích nhận những đồ cúng dường như hương hoa ở nơi tự viện. Các Tỳ-kheo Tăng, phần đông không ai muốn gặp. Tỳ-kheo Thắng Ý này là Chân thiện tri thức. Các Tỳ-kheo Tăng thâm nhập nơi tà kiến, bị chướng ngại bởi tâm tham lam, sân hận, si mê; không thể xa lìa sự ngăn trở của các nghiệp ác.

Bồ-tát các căn vắng lặng lại tiếp tục nói:

–Các Tỳ-kheo Tăng, lại không học pháp lành, không tu tập tất cả quán tưởng, không học diệu pháp sâu xa, không cầu Bồ-đề.

Khi đó, Bồ-tát các căn vắng lặng vì các Tỳ-kheo Tăng này mà nói bài cú tụng:

*Nếu có tham sân si
Không tu hạnh Bồ-đề
Bồ-đề không tánh tham
Nên xa lìa tất cả.
Kẻ ngu không biết rõ
Chìm đắm vào ham thích
Chẳng phải định vắng lặng
Không thể đến cõi Phật.
Cao ngạo với buông thả
Chẳng mấy may công đức
Giới thanh tịnh của Phật
Lại sinh tâm nghi ngờ!
Tham luyến tạo các ác
Không có Phật, Pháp, Tăng
Nếu như học văn tự
Trong tâm nhiều quanh co,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với Bồ-đề chân thật
Làm sao được giải thoát!
Trượng phu học Bồ-đề
Không phân biệt, phiền não
Gần gũi, quán tưởng Phật
Đạt đầy đủ chánh kiến
Không thể hiểu rõ pháp
Chúng sinh đọa tà kiến
Xa lìa giáo pháp Phật
An trụ tham, sân, si
Không cung kính, lễ bái
Không gần gũi Pháp sư
Khổ não sinh phân biệt
Không có tâm nhẫn nhục
Mê hoặc không tự biết
Ngu si tạo các ác
Cách Phật đạo rất xa
Không nghe người nhắc nhở
Mau chóng đạt Bồ-đề
Nếu người có nhẫn nhục
Bình đẳng cõi giải thoát
Vượt thoát khỏi thế gian
Tất cả đều trí kiến
Quán tưởng pháp nhẫn nhục
Mà đạt Phật Bồ-đề
Bởi an trụ nơi đây
Nhất định không việc ma
Sức thiên định trước mắt.
Giải thoát như vậy rồi
Đến cõi Phật Niết-bàn
Chúng sinh chăm học pháp
Thật không thể xưng lường
Đạt không sinh, không diệt
Và không tham, sân, si
Đi qua các tụ lạc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tâm cũng không phân biệt.
Nếu có người chê bai
Vẫn không sinh sân hận
Hoặc gặp người khen ngợi
Cũng không có vui mừng
Ở yên Bồ-đề Phật
Tất cả đều bình đẳng
Phật Pháp như hư không
Không thể xung lường được.
Bồ-đề Phật Vô thượng
Kẻ ngu không tỏ, ngộ
Không tu quán vắng lặng
Không giải thoát nơi đây
Chúng sinh tham buông thả
Tâm không học đạo Thánh
Đeo đuổi các ham thích
Khác nào kẻ cuồng điên.
Ngu si không vắng lặng
Không chịu học Bồ-đề
Làm sao lìa nghiệp chướng?
Chúng sinh nếu biết rõ
Xa lìa các ham muốn
Chuyên tâm tu thiền định
Làm đứng đầu trong chúng
Hiểu rõ tất cả pháp
Mà thực hành chánh đạo
Luôn nhớ Bồ-đề Phật
Lại không tưởng phân biệt
Ưa thích tâm chân thật
Đạo Bồ-đề cao tột
Trời, rồng đều vui mừng
Ở yên công Đức Phật
Ở trong pháp mầu nhiệm
Không sinh các tướng ác
Chỉ cầu Bồ-đề Phật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại không học việc khác
Nên trong chúng hội này
Đức hạnh là bậc nhất
Con nghe lời Phật nói
Học mọi thứ ngoại đạo
Mưu làm nên sự nghiệp
Không như trong Phật pháp
Huân tập các gốc lành
Họ yêu thích quyến thuộc
Cùng tham mê của cải
Không cầu Phật Bồ-đề
Ưu vinh hiển ở đời
Chẳng mấy may sát-na
Học chánh pháp Như Lai
Sinh nhiều tâm phân biệt
Ở yên nơi ham thích
Tánh dục vốn giả dối
Như bóng nắng, tiếng vang
Ngu si đều không biết
Tâm thường sinh ta đây!
Không khen Phật Bồ-đề
Thật không có tri kiến
Không rõ nghĩa pháp không
Cố chấp cho là có
Hữu vi và vô vi
Tất cả đều bình đẳng
Nếu chúng sinh hiểu rõ
Chăm tu hạnh Đại thừa
Hướng đến Bồ-đề Phật
Đấy chẳng phải phàm phu
Ở yên trong giáo pháp
Đạt tâm ấn chư Phật
Tròn đầy nghiệp công đức
Giống như chư Phật vậy
Một niệm, tâm tham khởi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phạm tội Ba-la-di.
Nếu không dứt tâm tham
Sẽ bị nó trói buộc
Không chịu giữ gìn giới
Không quán tưởng thiên định
Thấy Phật, không vui vẻ
Ngày đêm tạo việc ác
Đọa vào trong địa ngục
Chịu tội câu-chi kiếp
Chính do bởi phá giới
Chút pháp cũng không hiểu
Làm sao đạt Bồ-đề?
Khác nào kẻ ngu phu
Bảo tu tập phước nghiệp
Tâm họ không thuần tịnh
Không tu hạnh Đại thừa
Không thiên định quán tưởng
Người này làm sao đạt
Ấn Pháp vương vô thượng?*

Bồ-tát các căn vắng lặng nói kệ này, cho các Tỳ-kheo Tăng xong; có ba ngàn hai trăm trời, người đạt được pháp nhãn nhục; tám vạn Tỳ-kheo nghe pháp đều đạt được sự giải thoát. Còn Tỳ-kheo Thắng Ý, đạt được ba nghiệp trong sạch, lia trừ các nghiệp chướng. Lúc đó, Văn-thù-sư-lợi lại bạch:

–Bạch Thế Tôn! Như Lai trình bày nghĩa pháp thâm sâu, ngày đêm con luôn luôn suy nghĩ: Đối với công đức, tất cả pháp và mười hiệu của Như Lai; hàng phàm phu ngu si khó có thể đo lường thích đáng, đối với pháp Nhãn vô sinh của Như Lai, cũng khó có thể đo lường thích đáng; nghĩa lý của những pháp mà Như Lai đã nói là không thể nghĩ bàn, cùng với nghĩa tâm pháp của con đều là một lời.

Khi đó, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi và Đại Bồ-tát Từ Thị cùng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nghĩa pháp chân thật của Như Lai, ở năm trăm năm đời sau, phần nhiều mọi người đều không tin, không biết sợ, không biết hãi, cho đến các trời cũng lại như vậy. Con quyết định

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

gần gũi, cúng dường, nghĩa pháp của Như Lai, đem thân mạng bố thí cả như cãng-già-sa số, khen ngợi, ca tụng cúng dường suốt ba thời; ở yên nói nghĩa pháp trong cãng-già-sa thế giới; có cãng-già-sa chúng sinh và Thanh văn, đạt được pháp nhẫn nhục, ở yên nơi nghĩa pháp.

Lúc ấy, Tôn giả A-nan, nghe được tất cả nghĩa pháp của Phật, liền tin nhận nắm giữ, thệ nguyện, lần lượt vì người mà diễn nói. Khi nghe Phật trình bày như vậy xong, các chúng Đại Bồ-tát chân thật như: Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Bồ-tát Từ Thị, Bồ-tát Sư Tử Du Hý, Bồ-tát Liên Hoa Du Hý cùng vô số Tỳ-kheo Tăng và Tôn giả A-nan, với tất cả các hàng Trời, Rồng, A-tu-la, Càn-thát-bà ở thế gian đều hết sức vui mừng, làm lễ rồi lui ra.

